

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXXIII. — Wydana i rozestłana dnia 7. maja 1918.

Treść: (№ 165. i 166.) 165. Rozporządzenie, w sprawie uregulowania obrotu starym papierem. — 166. Rozporządzenie, dotyczące uregulowania obrotu końmi przeznaczonymi na rzeź i mięsem końskim.

165.

Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem spraw wewnętrznych, Ministrem sprawiedliwości i Ministrem kolei żelaznych z dnia 6. maja 1918,

w sprawie uregulowania obrotu starym papierem.

Na zasadzie ustawy z dnia 24. lipca 1917, Dz. u. p. Nr. 307, rozporządza się, co następuje:

§ 1.

Za stary papier w rozumieniu niniejszego rozporządzenia uważa się odpadki papieru i okładek wszelkiego rodzaju, makulaturę i tym podobne materiały. Dla wszystkich tych towarów będzie używana w dalszym ciągu nazwa „stary papier“.

Regulowanie obrotu starym papierem w ramach przepisów, zawartych w niniejszem rozporządzeniu, należy do „Komisji dla starego papieru“ we Wiedniu.

Komisja ta składa się z członków powołanych na ten urząd honorowy przez Ministra handlu z kół interesowanego wielkiego i małego przemysłu, tudzież handlu, oraz z zastępców tych korporacji, którym w osobnych zarządzeniach przy-

znano prawo wysyłania zastępców do tej komisji. Minister handlu oznacza ilość członków komisji i mianuje jej przewodniczącego, tudzież jego zastępcę. Uchwały komisji zapadają większością głosów. W razie równości głosów rozstrzyga głos przewodniczącego.

Komisja dla starego papieru podlega nadzorowi państwa, wykonywanemu przez komisarzy rządowych, zamianowanych przez Ministra handlu.

Komisarzy rządowych należy zapraszać na wszystkie obrady i posiedzenia i mają oni prawo zabierania każdej chwili głosu i stawiania wniosków, co do których musi być powzięta uchwała.

Mają oni dalej prawo wstrzymywania wykonania uchwał i zarządzeń na tak długo, aż Minister handlu wyda rozstrzygnięcie.

Komisarze rządowi mają prawo przeglądania wszelkich ksiąg, zapisków i aktów komisji dla starego papieru i domagania się wszelkich wyjaśnień, jakie im się wydają potrzebne.

Prócz tego winna komisja zawiadamiać Ministerstwa, które jej wskaże Ministerstwo handlu, o wszelkich odbywających się posiedzeniach w celu wysłania na nie zastępców.

Zastępcy Związku gospodarczego dla przemysłu papierowego przysługuje w myśl § 2., punkt 3. b, rozporządzenia ministerjalnego z dnia 2. sierpnia 1917, Dz. u. p. Nr. 333, prawo wnoszenia do Ministerstwa handlu opozycji przeciw uchwałom komisji z tym skutkiem, że aż do rozstrzygnięcia opozycji nie wolno wykonywać odnośnych uchwał.

§ 2.

Komisji przysługują w szczególności następujące zadania i upoważnienia:

1. prowadzenie bieżącego przeglądu co do zapasów starego papieru:

2. wydawanie bliższych zarządzeń co do obowiązku udzielania wyjaśnień i obowiązku zgłaszania, oraz co do formy i treści wykazów, jakich należy przytem używać:

3. udzielanie zezwoleń wyjątkowych w myśl § 3., alinea 1, niniejszego rozporządzenia:

4. wystawianie poświadczeń przewozowych po myśli § 11. tego rozporządzenia:

5. ustalanie typów materiałów w handlu i najwyższych cen sprzedaży, względnie najniższych cen zakupu za stary papier;

6. stawianie wniosków odnośnie do zarządzeń w myśl §§ 8., 12. i 13. tego rozporządzenia;

7. rozdzielanie starego papieru oddanego do dyspozycji komisji między przerabiające taki materiał przedsiębiorstwa przemysłu papierowego i wyrabiania papy stosownie do wskazówek, udzielonych przez Ministra handlu:

8. współdziałania przy wszystkich zarządzeniach, mających na celu pokrycie zapotrzebowania starego papieru, o ile właściwe Ministerstwo powoła do tego komisję, i stawianie wniosków we wszystkich odnośnych kwestiach gospodarczych.

§ 3.

Przedsiębiorstwa przemysłu papierowego i wyrabiania papy, które przerabiają stary papier, mogą pobierać ten materiał tylko w drodze komisji dla starego papieru. Tak samo przedsiębiorstwom przemysłu papierowego i wyrabiania papy, przerabiającym stary papier, można tylko w drodze komisji dla starego papieru sprzedawać stary materiał wynuńionego rodzaju. Na wyjątki może zezwolić komisya za zgodą Ministerstwa handlu.

Zresztą dozwolony jest handel starym papierem pod warunkiem przestrzegania postanowień niniejszego rozporządzenia i innych w tej mierze obowiązujących przepisów.

§ 4.

Stary papier można oddawać komisji dla starego papieru tylko w ładunkach wagonowych co najmniej 5000 kg przygotowany w handlu używanym sposobem do wysyłki i od wagonu, z wyjątkiem tych przypadków, w których przewiezienie starego papieru do fabryki papieru lub papy możliwe jest bez transportu koleją.

§ 5.

Dostawę starego papieru przerabiającym ten materiał przedsiębiorstwom winni uskuteczniać właściciele starego papieru bezpośrednio stosownie do udzielonych im przez Komisję dla starego papieru wskazówek w sprawie dostawy. Także zaplate uskutecznia się wprost do rąk dostawcy.

Koszta uroście Komisji z powodu prowadzenia interesów należy w razie potrzeby pokryć przez ściąganie datków, które przerabiającym przedsiębiorstwom stosownie do ich poborów może przypisać Ministerstwo handlu i które mogą być ściągnięte w drodze egzekucji politycznej.

§ 6.

Przy dostawie starego papieru przerabiającym przedsiębiorstwom nie wolno przekraczać cen maksymalnych, ustanowionych każdorazowo przez komisję dla starego papieru i ogłoszonych w „Wiener Zeitung“.

Temu, kto nabywa stary papier w celu dalszej sprzedaży, nie wolno przy zakupie w poszczególnych partjach ponad 100 kg płać cen niższych od cen najniższych, ustanowionych każdorazowo przez komisję dla starego papieru i ogłoszonych w „Wiener Zeitung“. Powyższe postanowienia, dotyczące cen kupna, nie mają zastosowania do zakupu starego papieru przez instytucje służące opiece wojennej, o ile one po myśli rozporządzenia ministeryalnego z dnia 20. stycznia 1916, Dz. u. p. Nr. 19, względnie z dnia 31. grudnia 1917, Dz. u. p. Nr. 8 z r. 1918, mają pozwolenie na przeprowadzenie zbiórki starego papieru.

§ 7.

Zmiana cen nie dotyka prawnej skuteczności zakupów starego papieru, o ile zakupy te nie zostały jeszcze wypełnione w chwili ogłoszenia zmiany cen ze strony komisji dla starego papieru po myśli § 6. niniejszego rozporządzenia. Tego rodzaju zakupy należy wypełnić po cenach, które obowiązywały w chwili zawarcia umowy kupna.

Od postanowienia poprzedniego ustępu wyjęte są umowy między przedsiębiorcami, w których przedsiębiorstwach powstają odpadki starego papieru, a handlarzami starego papieru. O ile tego rodzaju umowy kupna wypełnia się po wejściu w życie nowych cen, to odnośnie do odpadków powstających po ogłoszeniu nowych cen mierzonymi są te ceny.

§ 8.

Ministerstwo handlu może zarządzić przymusowe oddanie zapasów starego papieru wymienionym przez nie przedsiębiorstwom lub osobom. W tym przypadku Ministerstwo handlu ustanowić ma cenę z uwzględnieniem cen, ustanowionych każdorazowo przez komisję dla starego papieru. Zarządzenie takie należy doręczyć poszczególnym posiadaczom zapasów lub, jeśli chodzi o większe ilości posiadaczy zapasów, ogłosić w drodze władzy politycznej pierwszej instancji.

§ 9.

Każdy posiadacz i przechowca zapasów starego papieru, wynoszących ponad 10 q. i każdy przedsiębiorca, w którego zakładzie powstają odpadki starego papieru lub stary papier się przerabia, jest obowiązany udzielić komisji dla starego papieru na jej żądanie zgodnych z prawdą wyjaśnień o zapasach, odpadkach, prowadzeniu i przerabianiu starego papieru i przedłożyć odnośnie dowody.

Od tego obowiązku uwolnione są koleje żelazne i przedsiębiorstwa żeglugi parowej odnośnie do przesyłek, oddanych im jako przewoźnikom.

§ 10.

Przedsiębiorstwa, które starym papierem prowadzą handel i przedsiębiorstwa, które stary papier przerabiają, winny prowadzić dokładną książkę składową, do której mają być wciągane w bieżącym porządku wszelkie pobory i wydatki starego papieru.

Komisja dla starego papieru ma prawo wglądu do tej książki składowej.

§ 11.

W razie przesyłania starego papieru kolejami żelaznymi lub przedsiębiorstwami żeglugi parowej wysyłający winni dołączyć do dokumentów przewozowych dla każdej przesyłki poświadczenie przewozowe, wystawione przez komisję dla starego papieru według wzoru przepisanego w dodatku.

Postanowienie to nie odnosi się do przesyłek dostawionych już zakładowi przewozowemu w chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

Przy przesyłkach zarządu wojskowego, tudzież przy przesyłkach z za granicy słowackiej, z Węgier, z Bośni i Hercegowiny nie są wymagane takie poświadczenia przewozowe.

§ 12.

Nad przestrzeganiem przepisów niniejszego rozporządzenia i zarządzeń wydanych na jego podstawie będzie czuwało Ministerstwo handlu przy pomocy inspektorów przemysłowych lub osobno ustanowionych organów kontrolnych. W tym celu można zwiedzać ubikacje składowe i inne zakłady oraz wglądać w księgi przedsiębiorstwa, korespondencję oraz inne zapiski.

§ 13.

Ministerstwo handlu może na wniosek komisji dla starego papieru zarządzić, że przerabiający, którzy wbrew postanowieniom niniejszego rozporządzenia sprowadzili stary papier inną drogą niż za pośrednictwem komisji dla starego papieru, będą wykluczeni od wszelkiego przydziału starego papieru.

§ 14.

Za przekroczenia niniejszego rozporządzenia i wydanych na jego podstawie zarządzeń, o ile czyn nie podpada pod surowszą karę, będzie karała władza polityczna pierwszej instancji grzywną do 20.000 K lub aresztem do sześciu miesięcy. Kary te można wymierzyć także obok siebie. Ponadto można orzec przepadek tych przedmiotów, do których odnosi się czyn karygodny, a jeżeli przekroczenie popełniono w wykonywaniu przemysłu, utratę uprawnienia przemysłowego.

§ 15.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie dnia 25. maja 1918. Równocześnie tracą moc obowiązującą rozporządzenia ministerialne z dnia 10. lipca 1916, Dz. u. p. Nr. 215, z dnia 28. marca 1917, Dz. u. p. Nr. 138, i z dnia 20. lutego 1918, Dz. u. p. Nr. 67.

Wieser wtr

Serya....., Nr.....

Poświadczenie przewozowe na stary papier.

Imię i nazwisko wysyłającego
w (miejscowość) jest uprawniony do przewiezienia
.....kg starego papieru
w czasie od do 191.
z (nazwa stacji nadania)
do (nazwa stacji przeznaczenia)
(koleją lub okrętem parowym).....
pod adresem (imię i nazwisko) oraz miejsce zamieszkania odbiorcy)
(firma)
....., dnia 191.

Za Komisję dla starego papieru:

Poświadczenie to należy doczepić trwale do dokumentu przewozowego.
Dodanie poświadczenia należy w dokumencie przewozowym zaznaczyć.
Poświadczenie odbierze stacja przeznaczenia, a przy przesyłkach do stacji, leżących poza granicami Austrii,
stacja graniczna.

.....
(Nadawca wypełni, odłączy i przesła natychmiast Komisji dla starego papieru.)

Serya....., Nr.....

Do

Komisji dla starego papieru

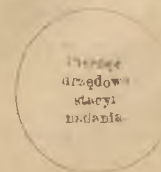
w Wiedniu, I., Wipplingerstrasse 24.

Niniejszem poświadczam się urzędownie, że dnia 191. nadał(a) tutaj
.....kg starego papieru

(imię i nazwisko) oraz miejsce zamieszkania nadawcy).....
(firma)

dla (imię i nazwisko) oraz miejsce zamieszkania odbiorcy).....
(firma)

.....
(Podpis nadawcy.)

166.

Rozporządzenie Urzędu dla żywienia ludności z dnia 6. maja 1918,

dotyczące uregulowania obrotu końmi przeznaczonymi na rzeź i mięsem końskim.

Na zasadzie ustawy z dnia 24. lipca 1917, Dz. u. p. Nr. 307, rozporządza się, co następuje:

§ 1.

Urzędowemu biuru odbiorczemu dla bydła i mięsa we Wiedniu, III., St. Marx, należy dostarczać:

- a) wszystkie konie rzeźne, przeznaczone dla obszaru gminy miasta Wiednia i gmin, wymienionych w § 2. ordynacji targowej dla wiedeńskiej głównej targowicy na zwierzęta;
- b) wszystkie konie przeznaczone na rzeź, które oprócz koni rzeźnych, wspomnianych w punkcie a) wprowadza się do Austrii z krajów Korony św. Szczepana i z zagranicy cłowej.

Ten przymus dostarczania odnosi się także do mięsa końskiego.

§ 2.

Organa, powołane w Austrii do oglądania koni, przeznaczonych na rzeź, obowiązane są zgłaszać urzędowemu biuru odbiorczemu dla bydła i mięsa we Wiedniu, III., St. Marx (adres dla telegramów: Amsfleisch) ilość koni zabitych w poszczególnych rzeźniach, podając zarazem ilość mięsa uzyskanego i cenę zakupną, którą winna wykazać strona.

§ 3.

Urzędowe biuro odbiorcze dla bydła i mięsa oznacza na podstawie każdorazowych cen zakupną cenę sprzedaży za konie rzeźne i mięso końskie en gros, oraz ceny, dopuszczalne każdorazowo we Wiedniu przy drobnej sprzedaży mięsa końskiego.

Ceny te należy ogłaszać w dziennikach urzędowych.

§ 4.

Polityczne władze krajowe mają według wskazówek Urzędu dla żywienia ludności regulować w swym obszarze administracyjnym obrót końmi przeznaczonymi na rzeź i mięsem końskim.

tudzież oznaczać ceny wytyczne za tutejszokrajowe konie rzeźne i za mięso końskie w drobnej sprzedaży.

W kraju koronnym Austrii niższej ceny te odnoszą się tylko do mięsa sprzedawanego na prowincyi.

Ceny oznaczone w ten sposób przez polityczne władze krajowe, nie mogą przewyższać cen ogłoszonych w myśl § 3. przez urzędowe biuro odbiorcze.

§ 5.

Wywóz mięsa końskiego z obszaru gminy miasta Wiednia i z gmin wymienionych w § 2. ordynacji targowej dla wiedeńskiej głównej targowicy na zwierzęta w St. Marx, dozwolony jest tylko za zezwoleniem urzędowego biura odbiorczego dla bydła i mięsa.

§ 6.

Kto za konie rzeźne lub mięso końskie żąda wyższej zapłaty, niż ustanowione ceny, kto dla siebie lub dla kogo innego przyjmuje zapłatę lub przyrzeczenie zapłaty takich cen, będzie karany przez polityczną władzę powiatową aresztem od jednego tygodnia do 6 miesięcy, o ile czyn nie podlega surowszej karze. Obok kary na wolności można orzec grzywnę do 10.000 K.

Kto w inny sposób wykacza przeciw postanowieniom niniejszego rozporządzenia, będzie karany przez polityczną władzę powiatową grzywną do 20.000 K lub aresztem do 6 miesięcy, o ile czyn nie podlega surowszej karze. Kary te można w razie zachodzących okoliczności obciążających orzec także obok siebie.

Takim samym karom jak sprawca podlega ten, kto drugiego nakłania do jednego z tych czynów lub współdziała przy jego popełnieniu.

§ 7.

Przy sposobności ukarania można orzec nadto, jeżeli przekroczenie popełniono w wykonywaniu przemysłu, utratę uprawnienia przemysłowego na zawsze lub na czas nieoznaczony.

Również można w postępowaniu karzem orzec na rzecz państwa przepadek koni rzeźnych lub mięsa końskiego, do których odnosi się czyn karygodny, a jeżeli przedmiotów tych nie można już zająć, przepadek uzyskanej za nie ceny kupna.

W razie widocznego wykroczenia przeciw temu rozporządzeniu można orzec przepadek przedmiotów lub uzyskanej za nie ceny kupna także niezależnie od ukarania.

Przypadłe przedmioty lub uzyskana za nie cena kupna będą użyte na zaopatrzenie ludności.

§ 8.

Polityczne władze powiatowe i rządowe władze policyjne mogą wydawać celem zabezpieczenia przypadku potrzebne zarządzenia zabezpieczające, przeciwko którym odwołanie jest niedopuszczalne.

Jeżeli wskutek przechowywania zabezpieczonych przedmiotów powstają koszty lub zachodzi

niebezpieczeństwo ich zepsucia się, to władza uprawniona do ich zabezpieczenia może sprzedać je jeszcze przed orzeczeniem o przypadku.

§ 9.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie dnia 7. maja 1918.

Paul wtr.